

DEBRECZENY GYÖRGY

elodázható elégiák

Debreczeny György

elodázható elégiák

Szerkesztő: Benedek Mihály
Kiadó: Szépirodalmi Könyvkiadó
Kiadás helye: Budapest
Kiadás éve: 1989
Kötés típusa: Ragasztott papírkötés
Oldalszám: 155 oldal
Nyelv: Magyar
Méret: 20 cm x 14 cm
ISBN: 963-154-114-2

TARTALOM

még nyújtózik egyet a vers

fekete festmények hajnalig
lehetőség a zuhanásra
bíbor bársonyában
reggelre
Tűz-király
in memoriam P. J.
a költő a virágzást látja
akik kiültek a kispadokra
még nyújtózik egyet a vers
mire ideér
majd elfogy lassan
hangom a némaság húrjain
Predesztináció
a költészet lényege
költemény tanulsággal

nullakorrekción

várom az égiháborút
Ima az Armyért
eufória
vallomás
készíttessen bőrből bevonatot
fél tucat bagatell
(Figyelmeztetés)
(ahogy az írógép kocsija)
(életem villamosán)
(Azon töprengék mit tegyek)
(Átutazóban)
(az igazság)
ő az ő-
tavasz van lassan
nullakorrekción
izé... avagy episztola
ősi vers
készül a mulandó fénykép
micsoda esőben ázok
berreg bennem a felvevőgép
míg terveimet kitervelném
az űzött vad szomorúsága

elodázható elégia

elodázható elégia

mintha

májusi vers
károsodás
életkép

virágkor
meditáció
zongorafutam
az öröm aranytartalékai
34 telefonfülkét takarítok – főállásban
mintha
vers virágmintákkal
feliratok
nyelvtan
elégia
emlékszem
poéma
jelentés
kőpúder

nyitva van az aranykapu

nyitva van az aranykapu
vásári versike
majd igazgyöngyre lelsz
fürdik dicsőségben a költő
én olyan vagyok
karácsonyi fohász
álomban
ballada a barna pénztárcáról
megoldottad a feladatot
lányszobák arany országútján
csendélet lepedővel és cukrosbácsival

fekete jelenidőben

ölembe hullik gesztenyelevél
látélet
fekete jelenidőben
expressz házassághirdetés
mikor neked telefonálok
késik a villamos
LázÁLOMFEleJTÉS

nem én rontottam el

comme il faut
a sárga csomagolópapír regénye
idill szirénával és úthengerrel
könyörgés vízálló sebtapaszáért
nem én rontottam el
társkeresés
rejtelmes vers
ambivalencia
kirakatbabák
oratórium
ünnep után

szemétből kiszedett madár

szemétből kiszedett madár
idill
mélyhűtött vers
völgyibeszed
alkonyodik
emlékkönyvbe
szemlélődő vers
mint kísérleti patkány
ó a természeti képek
árnyék-idő
vendégeknyvedbe XX. század
reductio ad absurdum

„mennék haza de otthon vagyok
nevetnék én de arcom sajog

karjaimat inkább hát kitárom
játsszatok rajtam barna gitáron

valahányszor belém téptek
éjsötét verembe léptek”

(Domonkos István:
Valahányszor belém téptek)

„A dolgok széthullanak.
Semmit sem tehetünk.
Legyen takarónk a mosoly.”

(Jim Hougan)

még nyújtózik egyet a vers

fekete festmények hajnalig

Az alkohol templomának ablakán
csak soványka fény befelé
alkudozók fénykora ez a sötét
pedig lángol az égi gyufaszál
így lesz fényes a visszavonulás
amikor ébenfa asztalok körül
az aranysújtás üdvözl s az ezüst
láz korszakait követné a higany
de addigra mindez mérhetetlen
ólom és alumínium ötvözte

Aztán a folytatás kezdte és a
csömör mert nem jut eszembe a vers
bár mázos maszkjait leveti néha
ne kérdezd tőle hogy írja önmagát
úgy írja önmagát ahogyan ő akarja
gondolj csak disszonáns dallamokra
s a kék lángra ami ott nincs jelen
mert sejtjeidben sistereg és urán
hasad mint tudat kifeszlett ingként
helyenként harcok hiábavalók

Az értelem vonulása odujába
a térhálós tavaszba vissza
és soha többé a csontokon túlra
ahol elvész a biztos burok
s a kör bilincs hangtalan bezárul
mert mérgezett éjek nappalok után
fekete festmények hajnalig
hajnaltól fekete festmények estig
addigra megfogható a semmi
addigra tapintható a rács

lehetőség a zuhanásra

A rend: lehetőség a zuhanásra
Vérzik a megsebzett kések szája
Lehetünk csak napszámosai a holdnak
integethetünk a vonatoknak
Pedig a földet micsoda utak erezik
talán hozzád vezet valamelyik
Ugyanott laknak a férgek s az isten
szemétdombját nem adja egyik sem
Már minden szék láttán gyanakszom
délben *látom* a harangszót

A rend: lehetőség a zuhanásra
A földön reked bár felszállna
Napsütést óhajt de éjszaka van
megfagyunk mind a szárnya alatt
Megszelidíti a tajtékzó tengert
nyakunkra küld havat hóembert
Rímeiket keres ím sántikál
inge alól lövell a fénysugár
Elfújja a mécsest hogy lássunk
ketten maradunk: mi és magányunk

A rend: lehetőség a zuhanásra
Hát föl a szél versenylovára
Föl föl föl a tornyok magasába
kezdődjék a csönd havazása
Lásd tisztább éneket akartunk
vesztünk lesz majd megbicsakló hangunk
Táncol bár megvetve halálos ágya
de a halál hiába várja
Este kiül a kéklő kupolákra:
lehetőség a zuhanásra

bíbor bársonyában

bíbor bársonyában bársony bíborában
nemleges napernyőktől bekerítve
menny felé vonulnak a pokolgépek
ó micsoda látványos vakság tombol itt
a vonatok látómezőiben vakvágányok
a vakvágányok látómezőiben éjszaka

bíbor bársonyában bársony bíborában
a semminek nekifeszülő vitorlák
az ősz az önmagába beleőszülő
ó milyen gyönyörű festmény a világ
de jók ezek az üres alakzatok
szebbnél szebb formái a hiánynak

bíbor bársonyában bársony bíborában
kendőzzük el amit nem lehet úgyse
üszkösödő sebeinkre hófehér kötést
ó patyolat tisztaságú mocsok hogy vakítasz
a fényed tiszta fény mert tisztára suvickolt
a vakítók között is hogy vakítasz

reggelre

Reggelre elszunnyad
aki éjszaka
a fekete bogarakat
szedegette
a takaróról

Hó világítja be arcát
gyűrött front-térképet
s rajta a véres nyilakat
a felénk
mutatókat

Reggelre elszunnyad
de este már szíjak
szorítására ébred
s hiába
keresi a kést
az egyetlent

Öklömnyi motorja
zúgásához hamis
zörejek keverednek:
idegen
zakatolás
a fülben

Idegen föld
idegen ég
idegen napszakok

Tűz-király

Még lánggal loboghatok tűz-király
nektek vethetik húsomat: „Zabáljatok!
Dögevők marakodjatok csak a koncon!”
De nem osztozhatom veletek koronámon
nem nőttetek fel még a szenvedéshez

Loboghatok egyszervolt tűz-király
mostantól pislákolás csak minden lobogás
s a mennydörgés: cirógatás a dobhártyának
illetlen bók mi tán a fülhöz fel sem ér

Mostantól döghús pernye kapa és kasza
mostantól kihegyezett karók az utak mentén
akár a fák mérföldkövek

Csak ezt a királyságot győzzem még hússal
csak bírjam fővel ezt a koronát – –

Mostantól pislákolás csak minden lobogás

in memoriam P. J.

Rímszarvas leső vadászra les
hajnallal megkövez az éjjel
Keresztnevén szólítom a hóhért
a bárd kisiklik mint a vonatok

a költő a virágzást látja

Igen a növényevő tényező
öröm szemeket fényező
sötét virág mi betonból sarjad
lebegsz föld fölöttem és ég alattad
éghetetlenség épülete
állandóságod szédületes
hiány ami kiált nem is hallod
csak lépsz bal-jobb bal-jobb
füledben meztelen csigák
az orgiák szemedben semmi-bogár
vándorol fekete föld-koponyán
kikönyököl a törés ablakán
a szike nem tudni alszik-e
lombot növeszt kedvese más
kedvese a hajnalt szereti
átgázol ruhája csurom idő
mutató nem mutat keresi
kegyelmet kap az osztag lő
porfüst kavargó
a szeme zavaros
visszafekszik a felkelés után
nyomogatja a versgép gombjait
naponta háromszor éhezés után
kevés vízben sok molekulát
arcában mások arcát meleget
didereg a néma dob tovább pereg
tűpárnák trónján ülsz lét kába bábja
hiába hasad értelem uránja
tudásod alabástrom vízmolekulája
kukában bűdösödő tüdő
rúzsozza magát a múltidő
ezért nem lehet jövő aki elmegy
Prométheusz gyufáért trafikba

akik kiültek a kispadokra

Mindig csak férfiakkal látták
csak nőekkel
mindig csak egyedül látták
karonfogva két örült között

A szeme kútjában csobbanó
vödrökre vártak a vének:
iszapra inkább mint vízre –
meglepte őket a tűz

Ők hallották
a torkában támadt harangszót
azt hitték fehér fogai közt
most kezdődik a mise

Ők voltak
kik kiültek a kispadokra
felbomló folyosók bűzében
a rontásról ők sustorogtak

Nem tudták:
Kifent nyelvük nyomában
a bőr nyílik meg előbb
csak aztán az erek idegek

még nyújtózik egyet a vers

Kora reggel
a rózsák elnyomott csikkei
hamutartók kelyhében
a virágillat sarkig kitérve
az apák barna söröket isznak
még nyújtózik egyet a vers
s a kukákból bűzlik a
SZEMÉT

Betántorog a reggel
s elszunnyad egy ócska szék alatt
a vers megmosakszik
a torkokat tépik
a kocsmák kincsei
de kocsmáktól messze van
odébb valami építkezés
közeleg már az alapok
LERAKÁSA

Tovább nem várhatunk
döcögünk vad vonatokkal
bizonytalan birodalmak fel
hol a vers
hiányából is összeáll a vers
utcák kertek s a kalauz
ki ha kell intézkedik
HATÓSÁGILAG

S át bőgő buszokra
kik általunk lesznek szabadok
utcák kertek s a kalauz
aztán felöltözik a vers
hiába szunnyad
szék alatt a reggel
s mit sem számít a tábla:
TILOS!

mire ideér

Mire ideér
kő kőnek haragosa lesz
és csont a csonttal háborúzik

Mire ideér
kövel bezúzott ablakok
s az idő üveg-szilánkjai

Mire ideér
a leveleken már a sárga
s a titkos palettákon is
a romlás színei kikeverve

Mire ideér
asztalok márvány-hidege
utolsó földi vízszugarak
s a csontjaink közt a kés
ahogy bejárja birodalmát

majd elfogy lassan

Várat magára idő alkalom
kardomon egyre több rozsdafolt

Csak a tepsibe száműzött istenek
az öngyilkosok boldogok

Velük már megesett a kegyelem
nekem elfogy borom kenyerem

Utolsó cigarettámat szívom
nem gondolok méregre kötélre

hangom a némaság húrjain

Te élj túl minket túlélőket
de gégedbe ezüstöt soha többé
ereidbe tűt soha többé
szemedbe sós nedűt soha többé

Te élj túl minket túlélőket
akik meghalni gyávák vagyunk
akik élni is gyávák vagyunk

Ne játszasd el velünk a tébolyt
hisz őszintén sírni se tudunk már
Kelj fel!

Tépd le lábadról azt a cédulát!

Hallod!?

Ez a fuldokló hegedű
már csak az ütőeres vérzés hangján –
hangom a némaság húrjain...

Predesztináció

– *Béres Attila Bonfini c. versének parafrázisa* –

Már kora gyermekkoromtól
vértanú szerettem volna lenni
de vérképem ellenőrzése után
alkalmatlannak ítélt
az orvosi bizottság

a költészet lényege

Párkányomra kismadár száll és lefossa
Ez az élet De a versbe azt írom hogy
„Párkányomra madárka szállt galambocská”
S elhallgatom azt a tényt hogy jól lefosta

költemény tanulsággal

Az államfő imára kulcsolja kezét
földalatti betontemplomban
s elutasítja a kegyelmi kérvényt
isten és az irgalom nevében

Testőrsége a réten
csatárlánccá fejlődve pisál

Az akasztott ember
nyakán szeretet-sál
foltos fehéreneműje
visszavonhatatlan vélemény

Hömpölyög mindenütt
szalmasárga hügy
(Hamarabb célba ér
ki egyhelyben fut)

nullakorrekcio

várom az égháborút

halk zene szól
míg várom az égháborút
nem merem a tollat kézbe venni
nem merem észrevenni
hogy nem merem a tollat kézbe venni
merő egy félelem vagyok
legszívesebben
keretbe zárnám ezt a verset is
de ettől óva intenek
így mégsem zárom keretbe
félek
várom az égháborút
míg halk zene szól
megfeszülök a várakozásban
várakozásom ellenére
ma sem történik semmi

Ima az Armyért

Gregory Corsonak

Mikor levetette kombinéját
az utolsóelőtti buzi
a felajzott ablak kinézett önmagán
13 csapatszállító teherautó
robogott végig az Akárhányadik utcán
az utolsó teljesen üres volt
aztán a 2 motoros
a 2 katonai mentőautó
február 13-a volt
a haderő Gregory Corso hangján
azt mondta: éljen a haderő
és önmagáról álmodott
és állatira elégedett volt
hú de kíváncsú ribanc ez a haderő
nyomom bele
és a buszon az utasok
betárazták békeszeretüket
mindig irányzóhelyettes szerettem
volna lenni mondták némelyek
de hát tudjátok milyen az ember
űrít egy jót aztán el van intézve
a rendkívüli behívás miegymás

mindenkit nyilvántartásba vesz a haderő
mindig alkalmasnak találunk bennünket
a halálra csak úgy teljesen lazán
minden korlátozás nélkül ez szép
furcsa de valahogy szívemhez nőttek
a sorozóbizottságok
az őrnagyokra és más kisebb mészárosokra
bizalommal nézek mint édesapámra
mindig szívesen ontom véretem a szarért
és nagyon örülök hogy egyáltalán izé
1980-at írnak az analfabéták
és én nagyon örülök hogy örülhetek
egyáltalán

valahol tetszik nekem ez a tetvésszűrés fiúk
zabáljuk meg egymás máját szívét veséjét
a szarban is van velő csak meg kell keresni
nem tudom mi járhat a fejükben
mikor kiejtik ezt a szót: haza
talán íróasztalaikra és bőrfoteleikre
gondolnak vagy aranyerűkre az arany fiúk
a drága vén hadügyi buzeránsok
kik luxusautók hátsó ülésén
rejszólnak reprezentatívan
legalább a körmüket pucolnák ki

mondom 13 csapatszállító teherautó
összeölelkezett összeöklözött
valahol mindegy akárhol
levetette kis kombinécskáját
a legutolsó buzi
egyszóval történt valami
ami arra készíteti a gondolkozó embert
és a hadügyminisztert egyaránt
hogy levesse pici kis kombinéjét
ha már úgyis sugárral szennyezett

eufória

ma jó a kedvem
600 forint értékű verset írtam
ez elégedettséggel tölt el engem
ma nagyon fesztelen vagyok
csókot dobok az egybegyűlteknél
napszemüveg mögé rejtem
elégedettségemet és elégedetlenségemet
(mert hisz írhattam volna többet is)
s bár odakünn ágyúk neszeznek

ma jó a kedvem
600 forint értékű verset írtam
30 forintnyi cigarettát szívtam el
80 forintért ittam alkoholt
nem tagadom: elégedett vagyok
hiszem a mérleg pozitív –
joggal üvölt hát sztereóban
a halk remény

vallomás

I.

véremet
a vértranszfúziós
állomásokon
hazám

életemet
proszektúrák
jéghideg kövén –
szikére várva

II.

szeretem a költőket
a szépség ganajtúró bogarait
és szeretem pavlovot
amikor
megszólal a csengő
s nyálam csöpögni kezd
de csak az autóbusz indul el
a költészet ablaktalan autóbusza
az esztétika trágyadombja felé

készíttessen bőrből bevonatot

ÖNGYÚJTÓJÁHOZ KÉSZÍTTESSEN BŐRBŐL BEVONATOT
s továbbra is a legjobb tudása szerint munkálkodjék
a soron következő feladatok megoldását így segítse
sebeit a hóhérrel félceltesse össze ha fájnak
beszéljen fennhangon a technika eredményeiről
de ne gondoljon a fegyverekre s a háborúkra
mindenesetre gondolatait töltse csőre
állítson fel egérfogókat
ellenőrizze naponta őket

ÖNGYÚJTÓJÁHOZ KÉSZÍTTESEN BŐRBŐL BEVONATOT

ne igyon sokat s továbbra is szedjen gyógyszereket
az egyéni érzékenységnek megfelelő adagolásban
kizárólag az orvos utasításai szerint éljen
bérletét idejében vásárolja meg az örökléthez
tilosban ne lépjen az útra baj érheti
kerüljön minden izgalmat meglepetést minden újat
hetenként egyszer hallgasson zenét
a kultúrából ennyi épp elég

ÖNGYÚJTÓJÁHOZ KÉSZÍTTESEN BŐRBŐL BEVONATOT

ajánlja fel megvételre emberi haját ha még emberi
gyűjtse a festménybélyegeket és az emlékeket
minél többet halmoz fel belőlük annál jobb ember ön
időnként szedje elő igazolványait és nézegesse őket
gyönyörködjön lila pecsétjeikben
szóljon néhány szót régi fényképeiről mellékesen
s jelentkezzen hómunkára ha kell
mert a fizikai munka edz

ÖNGYÚJTÓJÁHOZ KÉSZÍTTESEN BŐRBŐL BEVONATOT

kísérje figyelemmel a világ eseményeit érzékenyen
az újságban mindig olvassa el a sportrovatot
a lényeg hogy tudjon valamiért lelkesedni ön
például a fogsorjavításért ha megvárható
a lökdösődésért ha kedvét leli benne
vagy egy galambért ha kiadósan leszarja kalapját
panaszkodjon aranyerére néha
tegye hozzá heresérve se tréfa

ÖNGYÚJTÓJÁHOZ KÉSZÍTTESEN BŐRBŐL BEVONATOT

váltsa meg az emberiséget ha elfoglaltságai engedik
úgy is mint garázstulajdonos és pincebizottsági tag
a kivégzőosztaggal parolázzon hosszan szívélyesen
beszéljen áremelkedésekről létbizonytalanságról
beszéljen a nők fenekéről beszéljen ifjúkoráról
mondjon el mindent mert minket érdekel de ne feledje

KÉSZÍTTESEN BŐRBŐL BEVONATOT
SZERETTEINEK KÜLDJÖN KÉPESLAPOT

fél tucat bagatell

(Figyelmeztetés)

Kérjük
a Paradicsomba való belépés előtt
szíveskedjenek lábukat
alaposan letörölni
a belépőjegyet
felszólítás nélkül felmutatni

Kabátjukat a ruhatárba adják le
és csak a kijelölt helyen
dohányozzanak
Ne lépjenek a földre
és vigyázzanak ha jön a vonat –
a vágány kenve van

(ahogy az írógép kocsija)

Néztem ahogy az írógép kocsija
maga előtt tolja az üveg poharat
és közben nem gondoltam semmire
a hangfalakból zene áradt
kellemes volt ez az állapot
mígnem az üveg pohár leesett
és a padlón darabokra tört

(életem villamosán)

az önműködő ajtónak
támasztom hátam
nem fogódzkodok
de minden ablakon kikönyökölök
zsebemben nincs érvénytelen jegy
se bérlet –
már minden pótdíjat rég megfizettem

(Azon töpregek mit tegyek)

A rendőrség nem tudta elfogni pillantásomat
s most elfogatóparancsot adott ki
éjmély mélykék kékbarna szemem ellen
s én azon töpregek mit tegyek
hogy jó fiú legyek megint ki sose voltam az
különös tekintettel különös tekintetemre

(Átutazóban)

Idegen városba kerültem
(mert melyik város ismerős?)
ahol rendkívül udvariasan
nyomban béklyókkal kínáltak
Köszönöm – mondtam –
csak átutazóban

(az igazság)

rohadó napszakok
alkoholzsivaj
morfiumtestvériség
fegyverbarátság
hadseregek vigyázta béke

Talált tárgyak
osztályán
az igazság –
de senki
nem jelentkezik érte

Ő az ő-

Felismeri
a
szükségyszerűséget

és balra miközben jobbra
indexel kanyarodik

de ezáltal nem fordul jobbra
Ő az ő-
szinteség galambfosos plakátja
milyen goromba a szelíd szó!

a tudat
alsóbb
szintjein
 megáll a páternoszter

tavas van lassan

tavas van lassan kizöldülnek a tankok
levélbombáit a természet kibontja
áldást fröcskölnék szép katona-varangyok
gyönyörű a béke rügyező terrorja

nomád harcok nyomába lépek magam is
simogatom kézifegyverem szép agyát
jézus csak nem felejtettem el valamit?
mivel is indított a halálba apám?

olyan jó hallgatni a csönd szirénáit
ha levegőtlenység légitámadása
néz be tudómba pitvaromba kamrámba

két karomban egy robbanó bomba ásít
reszketve súgom fülébe hogy szeretem
s egy kráterben csinállok neki gyereket

nullakorrekcio

HASKÖTŐ SÉRVKÖTŐ MŰMELL LÚDTALPBETÉT

vagytok példás eszményei koromnak
hát két mankómra támaszkodva
rólatok pöfögök gőzös tündérmesét
„Ez itt a virágzás reciproka
maga a gyönyör csak negatív kitevőn
Langyos pocsolyában ringatózunk
de pihéink közt *nem* babrál a fény
s ha a bolygók is csak kényszerpályán
akkor mi miért ne

Egy hatalmas lepkeháló alatt vagyunk
a megváltást úgy hívják: spiritusz
a tartásnak itt HASKÖTŐ neve
de legdicsőbb ki SÉRVKÖTŐt visel
s a kismellűek boldogok
hogy szívük fölött szent szivacs
A MŰMELL TÖBBLET A MŰMELL AZ IGAZI
S akinek nincsen MŰMELLet mímel
Felszállnak: röptük gravitációs gyorsulás
hinném: eső esik de csak fröcsög a nyál

Mennyei manna hullik a LÚDTALPBETÉT
Felveszek egyet falámhoz próbálom
épp jó

 felveszek egy másikat
és másik falámhoz próbálom
 épp jó

Holnap majd SÉRVKÖTŐMhöz csináltatok
sérvet

 műfogsoromhoz álmennyezetet –
talán az se lesz sokkal nehezebb

És egy üvegszem okos csillogása
tudom majd megvigasztal mindenért

izé... avagy episztola

tiszta és felhőtlen vagyok
akár a nyári ég zivatar idején
de szemgolyómba beleállt egy fogpiszkáló
talán szálla lehettem valaki szemében
hogy így jutalmaz engem az ég
és nem látom jól a szabásmintát
jaj nekem
így aztán nem tudok őszi verset írni
hiába kopog a betonon az ősz falába

rákapok a felületes
morbid jópofáskodásra
mint hal a jópofa cipőfűzőre
tudod öcsi a kórházi környezet teszi talán
hogyan alliterál
de nem látom jól a szabásmintát
tudod-e szép öcsém
tudod-e hé
„párhuzamos vágányok között létesített
és azokat összekapcsoló
kitérő” a líra

ősz vers

rejtőzködünk rejtőzködünk
elbújnánk de már nincs hová
mert ősz van
a térre kitett vasbölcső
ringat elsárgult levelet
minden didergésünket
fölneveli a szél
megcirógatja csontjainkat
s a kopasz fákat megfésüli

ősz van
fújja a szél a semmit
lobog a szélben a semmi
sárga gombolyaggal cicázik
a tarka macska
– nem fog addig sem egeret –
és gázkonvektor dorombol fülünkbe –
a fecskék régen délre utaztak
kivándorló útlevéllal

látod kedvesem:
ősz van
párás a telefonfülkék üvege
s hiába tárcsázom rojtosra ujjamat
folyvást mással beszél a nyár
utolsó érmém elgurul
és sárgulni kezd hirtelen

készül a mulandó fénykép

ha olykor vihar vakuja villan
nézem ahogy sietve elillan ő
az integető ül az idő kispadján
lehetne tán cserejátékos

vagy orfikus mennyei macska
amint hófehér kölykét nyalogatja
s szeretné őt bekormozni a hó
sárral megkövezni a sár
mert nem szenvedheti
ezt az örökös tolatást
időtlen igazoltatást
kibelezett köztéri órák alatt
posztumusz pályaudvaron
s míg a szerelvény kitol-betol
hangosbeszélőn bmondják a csendet
mert épp így gondolja jónak ő
ki más jelen múltjából integet
s ez lehet újabb alkalom
menetjegyeket felmutatni
aztán el sem utazni
mert csak múló szeszély minden veszély
és a szeretet tépi ki helyükből a fákat
sietve nézem ahogy ő elillan
ó ha olykor vihar vakuja villan
s készül a mulandó fénykép
múlhatatlanul

micsoda esőben ázok

istenem micsoda esőben ázok
dűledező disznóóljai
rozsdás ketrecei közt
e teremtet világnak
ó aranyat ér valóban ez az eső
mert gyarapszik szépen a gyom
a földből előbújnak a férgek
s a pocsolyák fölött
lám mily fenségesen szállnak
a szebbnél szebb szitakötők
s még hogy alliterálnak!
de majd gombostű is kerül elég
ha szorgosan forognak kerekék
kézen fogják egymást gépkarok
s gépparkokban nyílik a gépvirág
mint államfők karja
radioaktív repülőtéri ölelésre
micsoda esőben ázok istenem
ismerem háromnyomásos csodádat
céltalan célgépeidet ismerem
s kútjaid mélyén a szorongást
de fémcsizmában megmászható üveghegyeiden túl
rám bőséges jutalom vár

a félkarú királylány keze
cirógatja majd fele királyságot
fenségesen düledező disznóóljaiban
rozsdásodó ketreceiben
e teremtet világnak
ha olykor aranyat érő
csendes esőben elszomorodom
s viharfelhők gyülekeznek a homlokomon

berreg bennem a felvevőgép

berreg bennem a felvevőgép
sárguló réteket látok kiterítve
bámulatos boncasztalán az ősznek
mert mindig pompásabb a pusztulás
ahogy a virág szirma egyre nyílik
s teljes fényében felragyog
mindaz ami volt
s ami talán csak lehetett volna
mielőtt hervadtan végképp lehullna
berreg bennem a felvevőgép
fejemben nárcisztikus írógép kattog
micsoda aranykor –
magamnak révülten mondogatom
ha csak úgy élhetjük túl hogy belepusztulunk
és közben berreg bennünk a felvevőgép

míg terveimet kitervelném

míg terveimet kitervelném
tüsténkednek köztéri segédangyalok
hogy segédemnek segédkezzek
megrajzolom a segédegyenest
emlékszobára esélyes így lehetek
ha kiradíroz az emlékezet
s hiányomat mint karácsonyfát
arany szálakkal díszítgeti fel
míg terveimet kitervelném
környékez szörnyű sejtelem
de amit tudok nem árulom el
nem mondom én: szereti a tűzoltó a tüzet
szabadnapos nyomozó kreálja a bűnt
és tovatűnt napiparancs lehet jutalmunk
génjeink napiparancsa
a realitás légyapírjához ha odaragadunk

míg terveimet kitervelném
épp gyászruhák és gyászkellékek gyászos ősze van
az elhagyott temetőket lassan elhagyom én is
állok derékig az avarban s nézem
ahogy lapozzák a forgatókönyvet a nők
de a jelenetet mindig elvétik kedvesen
s azt mondják mosolyogva: csütörtök
miközben minden naptár lángra kap
míg terveimet kitervelném
egemen fényeskednek hamis délibábok
nézőtéri széken ülök hallgatag
de színpadias a hallgatásom
s mikor nézőnek látszom akkor játszom
fel-le gördülnek szürke függönyök
jótékony kilométerkövek között
megyek gyorsforgalmi úton a pokolba

az űzött vad szomorúsága

az űzött vad akkor szomorú
amikor nem üldözi senki
és szétszéledt már a közönség
az űzött vad
csak a kiürült arénától retteg
s az ürességtől ha befelé néz
de nem néz befelé
és elszabadul parttalan dühe
hogyan partját lassanként megtalálja
az űzött vad
begerjedt istenhez hasonlít ilyenkor
pislákoló lángpallóval cipel
s mert hatalmában áll
magát végtelen bánattal bünteti
az űzött vad
mindig egy semmiséget emleget
hogyan hiányzik csak a tökélyhez
de tudja jól hogy a mindenség is
ilyen apró fájó semmiségek láncolata
az űzött vad
akkor didereg ha szeretik
s a hírnév fényénél melegedne
az űzött vad
szeretettől ha bemocskolódná
reggel tekintélyben mosakodna
és dorombolva törölközne hatalomba
az űzött vad igen szomorú
amikor nem üldözi senki
és szétszaladt már a közönség
az űzött vad
a tükröket gondosan elkerüli

elodázható elégia

elodázható elégia

*(szép szerelmes szabadidővers
háttérben liftajtóval és hármassal alliterációval)*

vigyorogj rám a hátsólépcsőn édes
egy hóeséses nyári délután
mikor öröközöl radarok lombosodása
vagy a liftajtóban vigyorogj édes
segítsd fel rám a szépség
kényszerzubbonyát
és kösd meg hátul száz csomóra

s míg régi slágereket dúdolok
a torkomat tömd tele édes
a hisztéria szilvágombócaival
de arra nagyon megkérlek
cukrot is hintsél rájuk

tudod olyan fájdalmasan szépek
a fájdalomcsillapítók édesem
mi meg igazán előzékenyek vagyunk
rátapintunk a dolgok lényegére
olyankor gumikesztyűt viselünk
és kezicsókolomozunk bátran
míg a járdára loccsan a madárdal

láttál-e már fakutyát nevetni édes
tudod-e milyen ősszel a tenger
tengerben
milyen a nap drága fénye
a szoláriumban
mikor az első utcatábla lehullik
s az évszak betöri
a telefonfülkék minden üvegét
ó mondd
hánytál-e már telefonfülkébe édes
gyomorkeserűt

vigyorogj rám a hátsólépcsőn édes
amikor bőrömet tompa borotva kérdezi
ne kérdezd:
a liftajtókat szeretem-e még
nekem minden kínvallatás *elbeszélgetés*
de én sem akarok lemaradni
könyveimet előjegyeztetem
művelt nép könyvszolgálat
százhalombatta péf 29. tudod édes
könyvet is vettél édesem?

az én istenemet úgy hívják: lakbér
telefonszámla
gázszámla
villanyszámla
te melyik felekezethez tartozol édes
ki itt a liftajtóban állsz
vagy épp a hátsólépcsőn díszőrségben
mondd el mozgalmi múltadat
és meggyógyul az én lelkem

mert hisz mozgolódom én is eleget
sétálgatok az érdeklődés homlokterében-
homloklebenyében (lobus frontalis)
hol pocsolókat cirógat a szél
kanális bódító illatát hozza
de szépség és csillogás
immár örökre az üvegipari műveké
hát ne utazz tovább te se édes
kaphatsz majd vakvezető kutyát
vagy épp magadat vezetgetheted
s míg a félisten hiányzó felét keresi
elodázhatsz majd egy újabb elégiát

ugye nagy ratatás csinnadrattákra
vágysz te is édes
de vagyunk irányított mennyiségek
s bacilusgazdák:
a mi szemünk hízlalja a jószágot
és a röppályánk eleve kiszámítható

ugye mi nem vagyunk beszámíthatók
de valahol minket is számításba vesznek
számítógépbe tesznek
onnan is kivesznek
ugye édes
finom a franciakrémes
de fő az alváz- és üregvédelem
és nem tudok elképzelni szebbet
egy bilincsnél *ha kattan*

vigyorogj rám a hátsólépcsőn édes
gyere itt van egy zacskó mézes
gyere itt van egy túrósrétes
gyere itt van egy meggyes joghurt
gyere itt van egy banán ízű túrórolád
tudd meg hogy *imád imád*

ez egy kései sirató tudod édes
melyben a késeit siratja
míg üléseznek a bizottságok
és minden este sramlizene
térzene
gépzene

vérszene

(v)érzéscsillapító muzsika

(v)érző talp alá való

bizony néha szárnyal a lélek édes

s a szentlélek a lélek-

gyógyász előszobájában üldögél

falusi klozeton légy döngicsél

s íme a nagy produkció:

az önreprodukció –

lám lassan bebábozódik a lárva

viselkedj jól a bábszínházban

s léted – majd meglásd –

magasra röptet

édesem amíg a liftajtóban állsz

és megnyomod a „tűz esetén megnyomni”

feliratú gombot ne gondolod:

mindenki napiparancsban üdvözl

mikor az üdvöztető feltételesen

szabadlábra helyezik

és ellátják szolgálati fapapuccsal

hogy azzal űzze *be* a templomba

a kisvállalkozókat

válaszra választékra

igazán nem lehet panasz édes

hogya húzza-vonja a vonósnégyes

és kommentátorok kinyilatkoztatása hallik

rajzospóra rajzik rajvezető pajtás

hiányzik az *egy*

létszám négy és félmilliárd

munkára harcra kész

vigyorogj rám a liftajtóban édes

kvarcórám játssza a himnuszt

így hát mennem kell édes

búcsúzó

hív a kötelesség

a szolgálati szabályzat

a házirend

a kérjük saját érdekében olvassa el

és én megyek

de mondd édes

ki a hátsólépcsőn vigyorogsz

vagy tetszőleges liftajtójában a világnak

mondd

mit ér parafinnal feltöltött kebel

e romok ormán

ha a magyar nemzet

már csak esti hírlapot kíván

és sokasodnak az elodázható elégiák

mintha

májusi vers

keltetőgépből tántorog elő
vaksin a május
vagonok szerelmeskednek ütközésig
s az akác: önmagára fölfeszített
bélgörcsös krisztus
így üzen nekünk képmagnón az isten
mégis majonézesek leszünk
mint egy burgonya
s gyűrűs menyasszonyunk a hiány

igen tudom én édesanyám
szépek a széphistóriák
igen tudom én a mázsa mázsál
a strázsa strázsál – ez a dolguk
tudja édesanyám most keltetőgépből
tántorog elő vaksin a május
tudja most májusi verseket
írnak a költők
s az ifjúság ó az édes ifjúság
este elballag statisztaválogatásra

május van látja édesanyám
kinyíltak a gyöngyvirágok
és az orgonák

károsodás

Nem tudom én ezt a világot
negyedévenként mérlegelni
leveleit úgy bontogatni
mintha mindig én volnék a címzett
mintha nekem szólna
minden zuhanás
ami még lehetséges itt

Nem tudom én ezt a világot
úgy olvasni mint egy levelet
mámorok dísztvíratát
üzenetét tavaszi tébolyoknak
az ég hoz rám villámlásokat
mennyei elektrosokkot
ősz
lomb hullását
lehetetlen esőt

és rám szabadítja az időt
az idegeimbe költözőt
de hiába
én kilakoltatom akkor is

Nem tudom én ezt a világot
felváltani kétforintosokra
automatákba szórni
és kiokádni másnap reggel
harmadnapra meg feltámasztani
mert utálok minden várakozást
idővel megterhelő halált
s esténként ha magam vagyok
szövetségem peptid-kötés
mert rab vagyok
szénlánc ami ideláncol
hasítható

Nem tudom én ezt a világot
negyedévenként mérlegelni
leveleit úgy bontogatni
mintha mindig én volnék a címzett
mintha nekem szólna
minden zuhanás
ami még lehetséges itt

életkép

lassanként megmutatják
igazi arcukat a dolgok

Egy harsona megfújja hírnökét
de szódavíz csöppen a tejbe
s a veríték a telefonkagylóba ömlik
a falu főterén
ahol még nincs telefon

lassanként megmutatják
izzadó hónaljukat
a telefonkagylók

és dezodorként közelít az idő

virágkor

a páfrányok virágkora ez
sokasodunk
egyre sokasodunk
nézegetünk képeskönyvben virágot
s lefeküdnénk a lombsusogás alá
ha lenne lomb

de hiányainkat
papíron emeljük köbre
az ötödik gyök alá húzódunk be
akár ereszt alá
ha jönnek az őszi esők

meditáció

mikor az arcotokat nézem
mintha a magány mentőautóit
hallanám szirénázni
mintha a szemetekből csorogna
ez a lágy tavaszi eső
igen ma pontosan
a tavasz kilencedik napja van
harmadik napja nyári időszámítás
jaj képzelje főorvosasszony
valaki beleköhögött a levesembe
valaki beleköhögött
az én kis leveskémbe
éhes vagyok nem tudok verset írni
nem merem megenni a levest
félek hogy fertőzést kapok
tudjátok néha elragadtatom magam
nézem az arcotokat
mintha a magány mentőautóit
hallanám szirénázni
a levesemből
amibe valaki beleköhögött

zongorafutam

a dunát valaki összegyúrte
a templomtorony
betonsilóból kikandikáló rakéta
a tájon most végigsántikál
egy zongorafutam
érzem én: erős vár vagyok
bevehetetlen mint a tabletták
jó vagyok:
nem tépem gumikesztyűvel
embertársaim haját
s arcom nemes vonásait ha látnád
ó kedvesem
összemenne gyomrodban a tej
s ijedtedben verseket kezdenél írni
de csakis múltidőben

bár így sejtetnéd fondorlatosan a jövőt:
a dunát valaki összegyűri majd
a templomtorony
betonsilóból kikandikáló rakéta

az öröm aranytartalékai

az öröm aranytartalékai kimerültek
alumínium-korongot szorongat szégyenlős kezem
reszketek hogy elnyerhessem a perselyek jóindulatát
füstszerű üvegen át nézem a szürkéséget
mondatok kisiklásra váró szerelvényei jönnek-mennek
a vasúti hidak matuska szilveszterre várnak
kopasz fa ágára száll a szürke madár
felfújódni a kegyelet kenyérbelétől

kimerültek az öröm aranytartalékai
mozgólépcsőkön szállunk alá tágas piros pokolba
mert az alliterációk már nem az ég felé mutatnak
függőn lett az iránytűnk minékünk
s már azt sem tudjuk merre lánghat az ég
pokol tüzén megfőzött pacsirta az eledelünk
böfögve hiányoljuk a dalt
okádva fohászkodunk istenhez énekért

az öröm aranytartalékai merültek ki
tanácsos hát piacra dobni depressziókat
minden üvegházban nevelt örületünkkel ki a standra
s könnyeinkre ragaszthatunk árcédulát
ha az a zokogás a jó amelyik kifizetődik
pénzzé tehetjük hajunk ezüstjét
aztán befizethetjük hadiadónkat aranyban
majd csak átteleljük valahogy ezt a nyarat is

34 telefonfülkét takarítok – főállásban*

1. B 219 Boráros tér 1.
2. B 205 Ráday u. 52.
3. B 218 Bakáts tér 4.
4. B 214 Bakáts tér 5.
5. B 225 Bakáts tér 5.
6. B 72 Kinizsi u. 18.
7. B 19 Ráday u. 28.
8. B 20 Szamuely u. 25.
9. B 73 Szamuely u. 10.
10. B 27 Szamuely u. 1.
11. B 37 Csarnok tér 5.

* Ezek az adatok 1983 februárjából valók. Azóta fülkéim száma 41-re emelkedett.

12. B 44 Dimitrov tér 5.
13. B 47 Dimitrov tér 5.
14. B 56 Szerb u. 17.
15. B 17 Egyetem tér 1-3.
16. B 68 Egyetem tér 1-3.
17. B 22 Kecskeméti u. 10.
18. B 64 Kecskeméti u. 11.
19. B 74 Irányi u. 14.
20. B 26 Váci u. 41.
21. B 52 Váci u. 41.
22. B 35 Molnár u. 4.
23. B 34 Belgrád rkp. 22.
24. B 93 Belgrád rkp. 18.
25. B 89 Molnár u. 27.
26. Z 152 Nyisztor u. 1.
27. Z 325 Nyisztor u. 1.
28. Z 201 Törökőr u. 17-19.
29. Z 212 Jurisich u. 18.
30. Z 226 Mogyoródi u. 182.
31. Z 228 Gvadányi u. 115.
32. Z 231 Bazsarózsa u. 64.
33. Z 269 Mogyoródi u. 69.
34. Z 668 Mogyoródi u. 69.

mintha

valaki kihúzta a konnektorból az énekesmadarat
valami elzsibbaszt mégis
mintha villamosszékekben ülnék
pedig csak a fogamat húzzák
apró lukakat fúrnak az agyamba
evangéliumi kutyatej csorog
olvasom
a katasztrófa áldozata
homloküreggyulladását kapott
a napilapokban
megismétlődik egy esemény
aztán közkívánatra
megismétlődik az ismétlődés
elvégre emberek vagyunk
eszme centrifuga rövidzárlat
kávé konyak agyértágulat
nem tudom lemosni
becsületemről a kávéfoltot
morális-etikai érzelmeimről
a konyak pecsétjét
ma nincs a mellemen kitüntetés
épp három napja nyeltem le
háborús vitézségi érmemet

szellemes mondás minden szivarvég
sziporkázók az almacsutkák
a szemetesvödör nagy vagyon birtokosa
hát beteljesültek a tejeszacskók
hirtelen le a kalappal
bár elismerem az ön érdemeit
emlékszem rá
beszéltünk róla
szereti és az is szereti őt
ismerek olyanokat akik
hol is tartunk
tényleg
mintha a fogamat húznák
pedig csak villamosszékekben ülök

vers virágmintákkal

koponyámról letépte valaki
a virágmintás tapétát anyám
jaj nekem
kilátszik alóla a meszelés
s tapéтарagasztós fejem
pályaudvar leköpött falához
száműz engem s nem ereszt
hiába tolják be a szerelvényt
csarnok negyedik vágányra
a tapétára kérjük vigyázni
különösen a virágmintákra
szerelvénnyel érkezik
azonnal indul óra perckor
ne kend be többé tapéтарagasztóval
a te bús fiadat anyám
hisz láthatod
valaki letépte koponyámról
az induló szerelvényt
s kilátszik alóla
a virágmintás tapéta
ahogy a csarnok négyesre betol
nem pedig a külső b-re

feliratok

Peter Handkénak

ma becsuktam egy ajtót
mert felirat figyelmeztetett
csukd be az ajtót
és én igyekszem

tiszteletben tartani a feliratokat
ma nem tettem tönkre
egy utcai telefont
mert felirat figyelmeztetett
ne tedd tönkre
ez a telefon életet menthet
és én szívesen mentek életet
hogyha ez ilyen egyszerű
ma kabátomat
szíveskedtem elhelyezni
a ruhatárban
mert felirat adta tudtomra
hogy ez kötelező
és én mindig is jó szívvel
teljesítettem a kötelességemet
ma idejében érkeztem a moziba
mert egy felirat jóvoltából tudtam
hogy a későnjövők
csak a híradó utáni szünetben
foglalhatják el helyüket
és én mielőbb
el akartam foglalni
az engem megillető helyet

nyelvtan

először megtanultuk
a határozott névelőket
később segédigéket kerestünk
hogy a múltból tudjunk beszélni
a birtokos jelzőt
aránylag hamar megszerettük
majd a jövő idő következett
nagy remények és kamatszámítás

elégia

Ültünk az autópark bársonyos fűvén
lábadozó fekvőkémények tövében
Műégen műholdak keringtek
betonsilókban savanyodott
a világháborús takarmány
Béke van – mondtam
amikor becsapódott
az első csapóajtó
s jó utat kívánt bájosan
ki titokban halálomban bízott

Farkasszemet néztem egy nyúllal
és az elsötétítésre gondoltam
miközben nadrágom begomboltam
ám a tök ász volt a nyerő lap
s fehér kényszerzubbonyként
a virradat mikor eljött
tisztán láttam a pirosbetűs feliratot:
KORÁNYI KÖZKÓRHÁZ 1980

Múlnak a málnák – mondtam magamban
s legelni kezdtem a bársonyos füvet
szárazságomból csiholva tüzet

emlékszem

emlékszem én
a papírlap akkor még fehér volt
de aztán jöttetek ti
s magyarázkodásaitok hosszú szerelvényeit
nem győzte sínnel
meg talpfával ez az ország
isteni szikráról beszéltek
s a mezők tüzet fogtak
és minden hirtelen fekete lett

poéma

isten asztalán
sokasodnak a bizonylatok
lombot növesztenek a papírok
a messzi távolból
indigókat röptet felénk a szél
az írógép betűkosarában
felsír a technika gyermeke
a vihar
tövestől tépi ki a töltőtollakat
az égből tinta-eső hull
adminisztrációs tévedés
hogyan élünk

jelentés

a becsület báltermében
nem a széliránynak
megfelelő sebességgel
vezette világnézetét

kórházba szállítása közben
a szabályosan szembejövő
ünnepi jelszónak rohant
láncait vesztette

a kirakatrendezők
mélységes megrendüléssel
a hiba kijavításán fáradoznak
rendületlenül

kőpúder

a nagy csatákból
kőpúderes szakállal érkezem haza
vagyok magam is kemény
mint a kőpúder
kemény mint a kőpúderes arcok
immár nézhetem arcomat
megfagyott ribizlikrémben
este kvarcórám ébreszt
reggelre mindig elfelejtem a verset
és félek írni
meg kéne írni hogy félek írni
de nem merem
inkább azt mondom:
á
és megmutatom a torkomat
meg a rossz fogam
ami fáj

nyitva van az aranykapu

nyitva van az aranykapu

édesanyám kedves édesanyám
felépítem én az új rombolót
ha azt mondja ez a dolgom
akár modellező kockacukorból a glóbuszt
költő e nagy semmiből a sok metaforát
ó minden olyan metaforikus

ma itt

mi itt

verset írnak a zszurnaliszták
pokolgépet robbantgatnak a költők
felrobbannak az új épületek
felépülnek az új rombolók
a tombolók nyernek tombolán
megannyi értékes nyereményt
szívükben örökké él
vesztes nyereményszelvény

mert önmagukat győzik le a győztesek
állnak hatalmas dobogón
hatalomtalanul
szívük a torkukban dobog
jaj csak a fénykép sikerüljön
jaj ne vigyen el idő előtt az ördög
jaj csak vigyen el
idejében a mentő

édesanyám kedves édesanyám
felépítem én az új rombolót
hisz azt mondja ez a dolgom
édesanyám kedves édesanyám
sós feketekávéban a cukor
elolvadok e sötét gyönyörűségben
már látom én
nyitva van az aranykapu
csak ki kell nyitni

vásári versike

ma elnézést kérek
leltár miatt zárva vagyok
ma kocsiszínbe tartó
villamosok vagyok
ma táncra perdülök
akár a váltók
a mozdíthatatlanok

ma megvehető vagyok
vásárban pénzért kapható
másokat így csábítok
miközben én is csábulok
leértékelődöm drágulok
s ha árfolyamom kedvező
olcsón a drágád lehetek

ma kellemes vagyok
mint a karácsonyod
csupa báj csupa kellem
fürdőzhetsz a szeretetben
a gyertyád s birtokod vagyok
ha bírsz velem meggyulladok
ha elfújsz meghalok

majd igazgyöngyre lelsz

egy nap majd igazgyöngyre lelsz
a mosdókagylóban
azon a napon
hosszan tartó súlyos betegség után
tragikus hirtelenséggel
kinyílnak mind egy szálig
a zuhanyrózsák

és távoli tavak felé
rabolni indul hirtelen
az előszobafogas
amit úgy szerettél

egy napon kihűlt teát találsz
illetlen csészében
életed cukra elfogy
s a csészealj is tovaszáll

egy nap magadra hagy
váratlanul világgá szalad
a virágmintás futószőnyeg
előszobádból

egy szép napon
visszakíváncozik a földbe
a vas
s te kályha nélkül maradsz

egy szép napon a nap
visszavágyik jóga-istenek
homloka közepére
s kárhoztat sötétségre

aznap dideregni fogsz
s bilincsek nélkül
visszaindulsz
a földbe

fürdik dicsőségben a költő

veréb fürdik a porban
fürdőszobában a proletariátus
intézetben hülyöng a bolond
részeg szónokol a villamoson
hallgatja fennkölt ünnepi beszédét
és reá szavaz a süket

s a költőn is ó egek
igen-igen hosszú ujjú az ing
rímkényszerzubzony
megkötve hátul sok csomóra
a sorvégek lám összezsengnek
csönget az írógép a sor végén

önmagára így rímel a szép
madame
de a szabadvers is kényszerzubzony
talán

kiüresedő télapó-puttony
ahogy versszak követ versszakot
menet közben töltődik fel a költő
miképp autóban az akkumulátor
fürdik dicsőségben a költő
ha már nincs neki fürdőkádja
ellubickol ebben a versben
és vízimadarat fog örömében
ha olvasott elég etológiát

én olyan vagyok

boldogok akik rezzenéstelen arccal
érvényesítik
mindig is érvénytelen menetjegyük
de tudom én
kiszelektálódik a gyöngye
és csak az erős nyavalyog
de én olyan vagyok
éltetnek döglődő szirénák
látványos köztéri halálesetek
ó én már faarccal nézem a követ
kőarccal nézem a fát
szemüvegen át a nagyvárosokat
hol pisis nérók játszadoznak
és fényeskednek manifeszt csillagok
hogy beleszédül e patogén föld

de én olyan vagyok
hamar elszédülök
és nem bírok magammal sajnos
ha dús keblekkel végre eljő
a sárgabugyis pornográf nyár
lobogtatva súlyos bírói ítéletet
könnyű gumibotként

igazán remekül érzem magamat
panaszirodára
nem lehet panaszom
keménykalapom csendben s puhán
leszarja egy madár
de én olyan vagyok
megteszek minden tőlem telhetőt
ne csodálkozz
ha vendégmunkás leszek
repülőteret építek
s az utolsó töltényig harcolok
míg lorca városában kvarcolok

kitűnően érzem magamat
mert én olyan vagyok
kérdésre előadom
kitűnően érzem magamat
igazán
igazgyöngyöt ebédelnek a disznók
egérfogót az egerek
tudásomat fejlesztem szüntelen
hű gyermeke a hazának
maradok tisztelettel
ha itt maradok
de hogyha elmennék
mégis
visszahívhatsz
akár választott vezetőit a nép
telefonon

karácsonyi fohász

ó istenem
mi lesz velem
ha már nem várnak többé
az utazási irodák engemet
ha nem vehetem meg olcsóbban
kellékeimet mik nem kellenek

ó istenem
mi lesz velem
ha már nem hintenek
szemembe port

s útszóró sót
lábam nyomába
mit majd felzabálnak
a nátriumra éhezett vadak
részévé válván
modern orvosi mesének

ó istenem
ne fossz meg engem
a sztárparádéktól
add meg nekem
a meghitt karácsony
kellékeit
mert állasz te
minden kellékesek fölött
uram

álomban

álomban cirógat engem
magas kereseti lehetőség
álomban dorombolok gyakorta
s a mindenséggel piszkálom fogam

álomban csiklandoznak engem
erősáramú kábelek
álomban aprópénzemet
még apróbb pénzre váltom

álomban
a törpék mellett is eltörpülök
álomban vizelni indulok
de hányni támad kedvem

álomban biztosan tudom
a világ szép
robog velem az automobil
és szólnak bennem tatás dobok
tatás dobok tatás dobok
tatás dobok

ballada a barna pénztárcáról

földre pottyant a barna pénztárca
nincs aki fölvegye édesanyám
ki merne lehajolni az utcán
hol fényeskednek pengék
zsebsötétek
s az arcizmoknak

ha mindig mosolyra készek
ki magyarázná el az anatómiát
a földre pottyant barna bukszák
anatómiáját elmondani ki merné
ki merne itt nem mosolyogni
ha azt se tudja villámlík-e
vagy légifelvétel készül
a gödörről
melyben magunk emésztjük

földre pottyant a barna pénztárca
nincs aki fölvegye édesanyám
nem mer lehajolni senki
nem mer elrohanni senki
de nem mer ittmaradni sem
mert azt üldözi a rendőr
meg a balsors
aki rohan vagy nem rohan
mi elől fut ki a vesztébe rohan?

Szeretne kiáltani tolvajt
ha már nem mer lehajolni
szeretne mindenki intézkedni
mindenki szeretne elrejtőzni
fekete műanyag lepel alá
szeretné magát leleplezni
ahogy a köztéri szobrokat szokás
nem a gyilkost
aki épp tolvajt kiált

megoldottad a feladatot

az út végén ott várlak én
fellobogózott fogadóbizottság
észvesztő útvesztő célrekeszében
szerelmem
sikeresen oldottad meg a feladatot
örülhet most a kísérlévezető
félhet a félvezető
s felületes asszociációim miatt
boldogan szidhat a kritikus

az út végén ott várlak én
sántán rímelő jutalomként
észvesztő útvesztő célrekeszében
sikeresen oldottad meg a feladatot
szerelmem
soványka jutalmad én vagyok
akár a boldog pszichológusé
a nárcizmus leleplező értelmezése
ha farkasszemét néz a tükörrel

az út végén ott várlak én
ércnél maradandóbb lidérc
észvesztő útvesztő célrekeszében
sikeresen oldottad meg a feladatot
szerelmem
jutalmul háromszor megkívánsz
s beteljesíti
szüzességi fogadalmadat
impotenciám

hatalmasak vagyunk mint az óceán
isten izzadó tenyerében

lányszobák arany országútján

a mesebeli hercegek hadosztálya
most indul útnak fehér lovon
rózsaszín lovaglósizmában
hogyan az álmokat deflorálja illőn

amerre mennek festett az ég
festve vannak a csillagok
s az elfojtás halovány holdja
a pszichológia egén felragyog

jön a hadosztály ami nincsen
hogyan tudott titkokra fényt derítsen
lovuk patkója aranyos szikrákat szór
a lányszobák arany országútján

a csúf világ zaja így el nem ér
olvasom tovább a szép lányregényt
köröttem minden oly szép és oly nemes
mint egy rózsaszín lovashadsereg

csendélet lepedővel és cukrosbácsival

*megkésett költemény
a Kassák-centenáriumra*

földre zuhant
aki tolvajt kiáltott
taxival menekült
a barna buksza
hűvös zöld csempét
látott a rendőr
de nem mert
kitakarózni
reggel
hazavitték a fiai

kiabáltak
siető árnyalakok
pengézzük meg!
pengézzük meg!
legközelebb
majd meggondolja
aki kilóg
a lepedő alól
a legnagyobb
nyár közepén
a tárgyi bizonyíték
akadozva beszélt
eltűnt
egy fonott kosárban
s a cukrosbácsi
belerohant
az előtte
éppen fékező
üres kórterembe

fekete jelenidőben

ölembe hullik gesztenyelevél

ölembe hullik szerencsés gesztenyelevél
ő él de én élem életemet
mint aki folyvást kocsmakertben
üldögél örök gesztenyefák közt
és ír szomorú őszi verseket ahogy illik
minden ősszel egyet
egy gesztenyefáról
és egy macskáról
ahogy a hulló levélnek dorombol

ő él de én élem életemet
mint aki lángoló tűzfalra lát csak
éghető ablakából
s freud füstöt röptető
fallikus szimbólumainak egyikére
e híres kilátástalanságban
mint aki illendőképpen köszön
szomszéd néninek templomtoronynak
fáknak állatoknak kamaszkornak

mint aki előre köszön
ennek a mézillatú rothadásnak
pénzért kapható megváltásnak
ostoba önjelölt krisztusok között
kiknek csak a szemük áll keresztbe
amikor álmodoznak ninivéről
táppénzről telefonkészülékről

mint aki kocsmakertből telefonál
s üzeni: örökre ott marad
csókolgatja a mocskos ablakokat
macska lenne ha még egyszer születne
felmászna a legszebb gesztenyefára
gesztenyevirágot tenne a fejére
koronának

látlet

összecsődül az utcán a nép
és nézi
nincs semmi látnivaló
és látja az istenadta
isten nem adott semmi látnivalót
sem csodás lelki zabálnivalót
erről majd készül látlet

jönnek a mentők
dallamosan szirénázva
de hiába
nincs kit megmenteni
jön a rendőrség de rend van épp
néha felrobban egy-két híd
az árvák szeméből
csordogál a könnygáz
vízcsapból javuló statisztikák

jönnek a tűzoltók de tűz van épp
egy felelőtlenül eldobott cigaretta-
csikktól lángra kapott a lelkesedés

fekete jelenidőben

fekete műanyaggal letakarják
a halott fekete macskát
ilyenkor végre történik valami
adatik ingyen látnivaló
mert látványra éhes ez a kor
s a járókelő boldogabb
ha olvas halott képregényt
a szürkeségtől béna utcán
letakart fekete jelenidőben

s a város fekete-fehér filmjében is
fekete buszok trolik villamosok
és fekete vonatok jönnek egyre
hogyan táncra kérjék
krómnikkel injekcióstűt a halálnak
mert nem önmagáért való az ének
dalával birtoka határát jelzi a madár
itt énekel vállunkon a fekete madár
letakart fekete jelenidőben

fekete műanyaggal letakarják
a halott fekete macskát
ki fogja eltemetni
a barna földbe
ki hullat érte könnyet meleget
ó halott fekete macska
fekete zsákmányállatod itt énekel
fekete hangon
letakart fekete jelenidőben

expressz házassághirdetés

szeretnék megtalálni
te családcentrikus
nem dohányzó
családi házzal kocsival
hétvégi telekkel bíró
munkabíró
igazságot természetet
táncot szerető
vékony rövidlátó
szépet szerető szerető
szeretnék megtalálni
te igényes
szerény elvált hölgy
ki vagy kutya- és gyermek-
szerető
természet- és társaság-
kedvelő
mivel társra vágyok
vonzódom a mély bíborhoz
a szándékom komoly
mert jön a nyár
boldogság
szivárvány
ideális házasság
káros szenvedélyektől mentesen
szenvedélyektől
mentesen

mikor neked telefonálok

bizonytalanságom horgait kivetem
mikor neked telefonálok
telefonfülkében pecázok
horogra mégis magam akadok
vagyok (v)érzékeny
historikus és politikus alkat
messziről jövök
de a nyelvemen lakat
lehetek érdekes vitapartner
mikor neked telefonálok
személytelen szeméttelp az utca
örökzöld zoknitartók zokognak
én is recsegek bűgök kattogok
mint a telefon
s ha olykor el is romlok
tudom:
a randevúszervíz megjavít

én is recsegek bűgök kattogok
idegsejtjeimben van a XX. század
zökkenőmentes zöldasztalnál
zöldeket beszélek:
azt mondom:
aprópénzen vett *selyem* a hangod
azt mondom:
elnyel engem a készülék

késik a villamos

ma sokat késik a villamos
nem kevés időbe telik
míg a halottakat eltakarítják
a vérnyomokra
szórnak majd zsákszám homokot
és újra felugatnak a szirénák
utazunk villamospótló autóbusszal
olykor történnek
jobb balesetek
szebbek és látványosabbak
úgy kerekébb a történet
de így
ilyen messziről látni sem lehet
jaj istenem
milyen történetet mesélek majd neked?

LázÁLOMFELeJTÉS

hommage a Freud

*mert már az álmok is hazudnak
s az álommunka úgy torzítja el
lappangó gondolataimat
hogyminden egyes mozzanat
önmaga ellentétét jelentheti
meredező ágyúcső
a harckocsi impotenciáját
vidámparkom a szomorúságot
sírkertem a nevetést
s az autópark
hogyma is gyalog megyek haza
bő termést ígér a gyom
hosszú életet a hullafoltok
s szakállam nő
mert hét nap hét éjjel
egyre csak borotválkozom*

hogyha pocsolyába lépek
érzem: szeret engem a mélység
légypapír ígér nekem szabadságot
s ha nagy a csend
csak én üvöltözök

megöllek
amikor nagyon szeretlek
örökre elszököm ha maradok
s ha el akarom mondani *neked*
magamnak telefonálom:
lám hogy eltorzulnak az álmok

nem én rontottam el

comme il faut

gondoljon reám kedvesem
hogya a balsors hajkurássza
verőfényes munkaszüneti napon
mondjuk egy szombaton
mikor az üvegviszaváltás szünetel
kizárólag tisztára mosott üveget
különben azt is csak címke nélkül
talán majd egy más alkalommal

hát kérem ne ragasszon ön se
fájós hátamra öntapadós címkét
kedvesem ne legyen tapadós
csak mert penészes paradicsom piroslik
pompázatos aszfaltján városunknak
s a halpiacon halhatatlan halfejek
kaphatnak hétfőig amnesztiát
de ön is tudja jól kedvesem
soha semmiért nincs bocsánat
hisz ezreddé előlépni vágyik e század

arra kérem önt kedvesem
gondoljon reám mikor ég a ház
de máskor inkább ne gyújtsa fel
az én gyúlékony szívemet
mert csak a baj lehet abból
ha ősi fallikus szimbólumokkal
csatáznak kasztrált vitézek hosszasan

kedvesem kérem ne legyen bánatos
gondoljon másra mikor ég a ház
de sztálin-orgonával ne muzsikáljon
galambszaros utcáin békés városunknak
ám ha mégis muszáj
a kagylóra gondoljon kedvesem
míg búgó hangon
a háborúnak szerenádod ad
s görbe ujjacskája
a billentyűzetten matat
addig-addig míg isten közli végül
a mennydörgő mennyei lírát:
„az ön által tárcsázott ország
táv hívással nem hívható ó kedvesem”

a sárga csomagolópapír regénye

katasztrófa ágára száll
a szürke madár
és hullik az őszi fákról
egyre hull
a sárga csomagolópapír
gabi üzeni hogy a nagynénje
nagyon rosszul van szegény
és ma oda kell neki mennie hozzá
betakarni
sárga csomagolópapírral letakarni
ne haragudj de
hullik az őszi fákról
egyre hull
a sárga csomagolópapír
ne haragudj de
nyílásaikon sárga érméket okádnak
az élvező perselyek
a harisnyámon leszaladt a szem
belül rímelttem mikor elmentem
sárga csomagolópapírért
mikor elmentem
kérlek igazán
ne haragudj
haragudj

idill szirénával és úthengerrel

kipufogók okádják rám a tömjént
míg kardvirággal fognék kardhalat
de láttam én már vitéz lélekbúvárt
elmerülni a pocsolyában
mert tudom én
a rögös úton sok a rög
a földúton meg a sár
s csak kollektív tudattalanom az enyém
égek a vágytól
hogy leírhasam a *vágy* szót
s ez óhaj átítat
a pult alatt
hová eldugtam magam
mert mégsem illik lerészegedni
ilyen tömjénes kollektív délelőtt
fülembé szintetizátor rivall
leszek az új
a halláskárosult vazul
hangosabb mint a szirénák

az úthengernél is boldogabb
mint kit a magány fojtogat
és attól kék-zöld a nyaka
s a mindentudók mosolyával
ellátom kézjeggyemmel
a forradalmakat

könyörgés vízálló sebtapaszáért

vezetőnő jaj drága vezetőnő
tudja vezettetni annyi mint vezekelni
szögesdrótba csavarva énekelni
tudja mi csapnivalók vagyunk
és soványak
felölünk hájas közeg kérdezősködik
s mint vattatűlámpa
világít szemünkbe a nap

vezetőnő jaj drága vezetőnő
micsoda ünnep van látja
ma leltár miatt zárva a világ
mérleghiány! Mérleghiány!
– kiált a sárgarigó
s az igazság fűszeres levében
pácolódik a sárgarigó

vezetőnő jaj drága vezetőnő
vízálló sebtapas az idő
mitől sebeink behegednek
mitől kivalljuk sebeinket
s begyógyulunk:
elcsábítjuk a hangyakirálynőt
feromonnal bekent üvegbottal
a hangyák népének
új ösvényt rajzolunk

nem én rontottam el

ó jaj nekem
a gázórát nem én rontottam el
istenbizony
nem én gorombáskodtam
a rohamrendőrséggel
ó én csak
vonatjegy szerettem volna lenni
budapest és auschwitz között
menettértil
és most mégis

próbálom istent utánozni
a kiakadásban
mindenható vagyok
omni(m)potens
géz-glória a fejemen
lehetnék akár apollinaire
vagy bérelhetnék virágzó
virágüzletet lehetőleg
forgalmas temető mellett
szeretnék lócitromba lépni
mert bizony szerencsét hoz
nagy bánatomban
nem futni olyan szerelvény után
ami felvesz
vagy kisiklik nélkülem is

ó jaj nekem
a kvarcórát nem én rontottam el
hisz hallhatod
hibátlanul játssza a szózatot
istenbizony
nem én
gorombáskodtam a lovasrendőrséggel
adtam a rendőrnek kockacukrot
a vérző lónak vattacukrot
ó én csak
menettérti
intézkedések tárgya
szerettem volna lenni
a vonaton
tehetetlenség tehetős
alanya állítmánya
nem én rontottam neki
az idő kardsapjának
és most mégis
próbálom istent utánozni
a kiakadásban
mindenható vagyok
omni(m)potens
géz-glória a fejemen

ó jaj nekem
istenbizony
omni(m)potens
nem én rontottam el

ó én csak
nem én
szerettem volna lenni

társkeresés

komputerrel kereslek kedvesem
1000 videofelvétel közül
választlak téged immár
sztereó hebegésed
hangfalaimból hallik
tudod én annyit gondolok rád
mint a művelt nép könyvszolgálat
mindenkire

de nem vagyok egyedül
és már te sem ó kedvesem
mert van egy jó könyvünk
a bétéká
és a közérdek a mi érdekünk
s az úrhajó is minket visz
a mennyhez egyre közelebb
e panorámás szuterénből

kereslek komputerrel kedvesem
kéneset szellentő kémények között
miattad fuldoklok boldogan
miattad kémlelem
napszemüveg mögül
a sötétség egét bizakodva

rejtelmes vers

a fene érti hogy miért
cáfolok elterjedt tévhitet
magam józansággal szédítem
szívemben ott motoszkál a nagy érzés
nem bírom befejezni a rád nézést
mikor mész ki a konyhába mezítláb
hogy a papucsodat megkeresd
ó nem minden bájtól mentesen
az előbb a kezemmel ideraktam
de akkor hol van
az előbb a lábammal odaraktam
de tényleg hol van
távoli rímelő sarokban
szeretnék a földön futni
ha én földönfutó lennék
naphosszat csak futkároznék
a föld felett felemás papucsban
a fene érti hogy miért

cáfolok elterjedt tévhitet
magam józanságommal szédítem
fejemben ott motoszkál az agyvérzés
nem bírom befejezni a rád nézést
mikor jössz be a konyhából mezítláb
minden hiába nem leled
majd a papucsod megkeres
nem minden bajtól mentesen
az előbb a kezemet ideraktam
de akkor hol van
az előbb a lábamat odaraktam
de tényleg hol van
távoli rímelő sorokban
ráakadnék a horogra
ha én öreg halász lennék
naphosszat csak öregednék
tenger fenekén fenekeznék
kifognám hemingwayt

ambivalencia

szomorú vagyok
mert azt írja az újság:
szomorú vagyok

boldog vagyok
hogy megírta az újság:
szomorú vagyok

kirakatbabák

pompáznak november párás üvegei mögött
a kirakatba kitett babák
sütkéreznek napfényben elektromosban
de jól áll rajtuk a ruha
szépséges lábukon be szép a cipő
és elegáns kalapjuk alól
nagy huncutul kacsingatnak egyre
a szebbnél szebb műholdakra
a parókájuk aranyszínű
akár a mesebeli királykisasszonyé

pompáznak november párás üvegei mögött
a kirakatba kitett babák
mosolyognak mesterséges fényben
s a legújabb hírekről csacsognak
a jól informált kirakatbabák
meg-megvillan hibátlan fogsoruk

ha fesztelenül felnevetnek olykor
lóbálnak diplomáciai ridikült
benne színes fényképek önmagukról
divatlapból szöktek meg talán

pompáznak november párás üvegei mögött
a kirakatba kitett babák
kik elcsavarják más babák fejét
más babákét más kirakatokból
egymás tükrében csodálják önmaguk
de ez a tükör cserélhető
minden alkatrész cserélhető
minden kirakatbaba kicserélhető
a megkopott helyébe így kerül pompázatos
a káprázatos helyébe szemüveges
s a tökéletes is pótolható
egy még sokkal tökéletesebbel

pompáznak november párás üvegei mögött
a kirakatba kitett babák
oly bájosak az elektromos fényben
de titkon könnyörögnek áramszünetért
hatalmasak ők
mert növesztenek lelket hatalmasat
a pszichiáter kedvére valót
magukat hatalmas reflektorokkal kivilágítják
visszaverődik róluk a fény
az ember nem is hinné

hogy élettelenek

vagyunk

hatalmas

lelket növesztő

fényben pompázó

áramszünetért esedező

gyönyörű esendő kirakatbabák

oratórium

guggolva
végzi szükségét
a gazdaság

alóla
száll a pára

fölötte
eszmék felhőátvonulása

ünnep után

megindító
mint egy keresztes hadjárat
bejárni az összehányt utcákat
öklendezés hozhat szerencsét
s tartalék fogsor
ha már a régi
csatornák vizében úszik
a tenger felé

a járműosztályozóban
még kaphatunk ötöst
s az igyekezet nem volt hiába
ha jutalmunkat
majd postán küldik el
és mi is trombitálhatunk

ilyenkor mosakszik a macska
s az ember
veszi a fémbe foglalt filcet
és lőn
osztrák alapanyagú üregkitöltés
dán gumiszigetelés stb.
ám az önkéntes rendőr
ideje is drága
és nem tudhatjuk sohasem
mikor mi fogy el
és hol

habár a boldogító igen
meg nem
állunk sorba sörért
élveteg pocakos krisztusok
de valaki mindig széthordja
a mozgólépcsőn a kutyaszart
hiába jönnek a borotvás garázdák

tudom:
hátamhoz ilyenkor
csipketerítő tapad
de ti mindig szívesen fogadtok
repülőt ködben a ferihegy
elmebeteg az elektrosokkot
hajnali órán
a letartóztatási parancsot

és vastagodó vásárlóerőm
lassan szétfeszíti az árrést
és látom mindezt színes tévén
s e szőkeességben (H₂O₂)
újra érzem őt

szemétből kiszedett madár

szemétből kiszedett madár

jaj látja-e édesapám
lócsontváz lépdél kecsesen
közeleg a fekete batár
ahol a madár se jár
szeméthegy fölött röpül a madár
foglyul ejti a csillogás
szemüket a csillagok behunyják
vigyázz!
itt csillagszórók leledznek
de viharverték
járhatunk lehajtott fejjel
hogy a kidobott karácsonyfa
fakózöldjét öröknek lássuk
s a színes papír elvakítson
miből a cukorkát
mind kieszegették
gyermekei az ambivalens anyának

jaj látja-e édesapám
látom imhol a szeméttelepet
szemétből kiszedett
hályog helyett
szememre tett
lencséken keresztül látom
hogy füstölögnek a hegyek
ágyúval ostromolt döglegyek
erre most pokol mennydörög
és titkos bibéi a nyárnak
ó poroltótól beporzódna
mert a port röpteti a szél is
ezt nem látják
a rejtett kamerák

por leszek én is
ha nagy leszek egyszer
meqlátja édesapám
elvágyódom
messzire innen
te röpíts engem
más telepekre
szemétből kiszedett madár

idill

öltözve beesett arcú idegennek
nézhetem közhely-ezüstjét a víznek
s ámulva a hidak szürkeségén
kifizethetem halpénzzel magamat
hogy arcomat a szégyen sötétítse el
ha megkezdődik a lombok légitámadása
s az ég madarait
robbanófejjel látja el a gazda

mélyhűtött vers

esszük a megölt állatok szívét
ettől jószívűek leszünk
szárnyat növesztünk
mélyhűtött csirkék miatt
fácán kitepelt tollától
leszünk még színesebbek

nézzük színes tévén
a lepusztult utcát
árammal elkábított vágóhidat
táborra emlékeztető gyártelepet
küldünk a kívánságműsornak
köszönőlevelet

nézzük színes tévén
a fehér köpenyeket
fekete díszeket
nézzük e fekete-fehér rondót
és egycsapásra híresek leszünk
mert azzá tesz minket a bemondó

esszük a megölt állatok szívét
jószívűségünktől meghatódunk
növesztünk olyan szárnyat
amivel nem lehet repülni
színes tollunk is van már
meg fehér gumikesztyűnk
simogassuk meg állatainkat

völgyibeszéd

lúdtalpak kacsáznak minden úton
és boldog
ha kussolhat a mindentudó
nem háborgatja kíváncsi kérdés

nagykés
várd hát a csodát
ne magyarázz
építsd életed a várakozásra
s majd az a perc lesz a jutalmad
mikor a nárcisztikus patkány
az átrágott betonfalban
nézegeti magát
s a betonfal a patkányban
visszatükröződik

okádtunk már elég pszichológiát
megfejtettünk minden keresztretjtvényt
lelepleztünk túl sok emlékművet
csodát
s túl sok csodás kicsi tolvajt
ki tudja mind
az idegbaj a hatalom
a torokban elakadt semmi-gombóc
és szolgálatkész tükör a világ
mert mutatja fényesnek a csizmát
a leköpöttet

óránk megáll
időtlen immár az idő
értelmetlen minden értelmezés
mert túlcsorduló kegyelettel
elkísérjük utolsó útjára a bűnt
de visszafelé meggyónunk mindent
s nem értjük a titoktartó csatornák
csillapíthatatlan hányingerét

mintha nem tudnánk még
dicstelen minden glória
és a konzervgyár is lám
túlélővé önmagát fabrikálja
mikor a gyümölcshullát
üvegkalitkába zárja
és száműzi betonfalak közé
dúsítható csodáit ez a kor
rajtunk időtlen csizma tapos
és virít virít a celofánban
a túlélő szürke tulipán

alkonyodik

a papa sétálni ment
a kutya még alszik
valahol
(elásva)

alkonyodik
üres az ól
nem tudom hol van
a kutya
(elásva)

emlékkönyvbe

uram vagy te tökéletlen
idegbetegnek túl okos
buta terapeuta
elhervasztod a virágot
de én szépen kitenyésztem
most birkózom a tökélyel
s ha magam nem boldogulnék
segít nekem tenyészapám

 tenyészanyám
adnak nekem segédeszközt

lám be szépen kitenyésztem
s most itt ülök kitenyészve
mint fák tövén a metafora
és ez a vers ha elromlik
magam semmivel jóllakatni
segít nekem a világ
segít nekem tenyészapám

 tenyészanyám
adnak nekem szeretetet
vagy nem adnak

s ha éhezem ha jóllakok
szeretettől
szeretetből

így is úgy is elkurvulok
s tartozhatok a tökélyhez
ha ily szépen kitenyésztem
s mint az elhervadt virágnak
szomorító refrén gyanánt
segít nekem tenyészapám

 tenyészanyám

hogyan lakassak emlékkönyvben
lepréselve

szemlélődő vers

nézem ahogy a macska nézik a füstöt
homorú tükör elé tartom
a domború tükröt

hatalmas csak így lehetek
távoli hatalmak gyújtópontjában
olykor lángra kapok
hódoltatok kezdődő végvárakat
távoli bérletpénztárakat

tükörben nézem ahogy
a macska nézi a füstöt a tükörben
s már ott dorombolok magam is
szűzies lábad előtt ó királynőm
és a térdedhez dörgölözöm
szemem a hálától bepárasodik
mint tisztánlátástól

párás lencséken át
nézem a tükörben ó királynőm
ahogy nézed a tükörben a macskát
ahogy nézi a tükörben a füstöt
pedig csak én füstölgök magamban
szomorú sorsom miatt gázálarcban
lehetnék akár gézálarcban
csizmára kötözött fakanállal
sarkantyúzván egyre az időt
e magát kellettő vastüdőt
ki sok időtlen óra tudója
lovagkor légies fegyverhordozója

de párás lencséken át egyre csak
nézem a tükörben ó királynőm
ahogy nézed a macskát a tükörben
ahogy a tükörben nézi a füstöt
csárdává lett szélmalmok ellen
indulok harcba dorombolva
hősiességem begombolva
útlefél valutapapír rendben

mégis párás lencséken át
nézem a tükörben ó királynőm
ahogy a macskát nézed a tükörben
ahogy nézi a füstöt a tükörben
a macska torkában dorombolok
és a bokádhoz dörgölözöm
ó királynőm
miközben lassan elszáll a füst
és bepárasodnak a tükrök

mint kísérleti patkány

a sok okos könyvön magamat átrágom
patkány a betonbunker falát
röpítnék engem

bombabiztos metaforák
mint agyvelőt halálos gázolás
de én szelíd vagyok
jóságos
mosollyal török be
minden ablakot
rohamkocsival üldözöm a délibábot
fekete tócsában szirénát látok
én kérem mindig szirénázok
lengetek papírzsebkendőt
gyűrött egyszerhasználatos lobogót
mert parlamenter vagyok én
békét kötök a horgolótűkkel
egy új élet kecsegtet engem
novaborral
és mégis élek oly bután
mint metán
hasonlítok a hasonlatokhoz
lincselés a kilincseléshez
olykor szeretném
analizálni a pszichológust
és meglincselni a tömeget egymagam
ehelyett ketrecben ülök
étlen-szomjan
mint kísérleti patkány
s a bő jutalom reményében
egyre csak nyomogatom a verspedált

ó a természeti képek

hullik a gesztenyefa lombja
koppannak ó a természeti képek
lapátra gyűjti őket az utcaseprő
ám én szeretem fenemód
a természeti képeket
a lapátot
és az utcaseprőt
hátaamon égnek áll a szőr
gáztartályokhoz dörgölözöm
keskeny nyomtávú vágányok között
cigarettával kínálom
önmagam nyomát
mit immár bottal üthetek
álomból felzavar a képzavar
de elaltat újra
monoton fegyverropogás
álomban fekete ablaknál állok
át nem lát rajtam senki sem
szememben meg nem látja senki

hogy hullik a gesztenyefa lombja
fekete ablakok alatt
koppannak ó a természeti képek
öltözhettek ablaktisztítónak
megmászni minden üveghegyet
lábamat fémcizmám töri föl
így lehetek majd
mesés fekete üvegcserep
s koppanhatok ó
akár a természeti képek
mikor ledér lapátok
alliterál *szét* a szél

árnyék-idő

eljött újra a zászlók ideje
látunk plakáton lovat és lovast
vagyis az árnyékukat
s a háttérben parádés
tűzijátéknak fényeit
nem kenyeret
de kenyér árnyékát
alkotmányét
most *panem et...*

utcák és arénák tükrében
saját árnyékunkat látjuk
mintha a plakát-király
szállt volna le a lóról
a díszes lószerszám
s a korona árnyékát látjuk
törpe tengerész árnyékát pónilovon
most árnyékkirály nyilatkozik
riporternek kit szentté avatnak

hordó árnyéka gurul
az árnyék-hegyről lefelé
hol árnyék-szerelmemmel
egykor csókolóztam én
magam is legurítható árnyék
most árnyékát a hordónak
csapra verjük fényességesen
s a szentlélek megárnyékozhatja
máriát a virgo contactát

születnek árnyék-megváltók
kik váltanak a strandra bérletet
s népem árnyéka
melyhez tartozni szeretnék
elfoglalja az árnyék-ígéretföldeket

ó árnyék-pappal is beszéltem én
hűvös szoba mélyén
nagy orrom árnyéka vetült
tövises árnyék-koronára

most kőtáblák árnyékára látok
sötét parancsolatokra
fekete lóra és lovasára
most ígéretetek árnyékára látok
mintha árnyak ígéretére
falevelek árnyékos oldalára
kenyér árnyára nem kenyérre
fényeire parádés tűzijátéknak
eljött a zászlók ideje

vendégeknyvedbe XX. század

*„Harcolni kell és ölni kell: minden
a személyes ölés cselekményén múlik.
A hulla alkalmas, begyűjtött, be-
kebelezett, fölaggatott részei min-
dig arra emlékeztetik a túlélőt,
hogy meggyarapodott az ereje.”*

Elias Canetti

szesztől dadogva kérdem
az emlék hullaháza enyém-e
ha elkoptatok mögöttem utak
engem is elkoptattatok
arcomból nem nő többé virág
sem életvonalat rejtő
szerelmes tenyeremből csokorszám
s kérdezheti tőlem a temetői vendég
kóborolván a père lachaise-ben
mondanám merre a hullaház

viseljük egymás lábnyomát utak
tévelygünk
radioaktív temetőben vakon
elnyűtt bakancsok az évszakok
hát nem jutottunk velük sehová
nagy gyöngédségi rohamainkkal
jó ha egy nyugtatót bevehettünk
most aztán nyugodtak vagyunk
itt dorombolunk kegyes öledben
szelidített vadmacskaként
második évezred

jó anyánk
mint akik beleszerettek titkon
a harmadikba

reménytelenül

fésületlen őserdő a hajunk
útját nem leli benne a fészű
vergődtünk mi is utak csapdáiban
megfészülni nem tudtuk a világot
de adtunk a lovacsának kockacukrot
kihullottak tőle a fogai
s bár a repülőket eltérítettük
kamerára éhes

szeretetet kolduló

borostás terroristák
mégis féltünk a repüléstől
akár a lórúgástól
egyszínű sakktáblán araszolva
a féregmozgást megismerni jó volt
a műholdak szemlencséjével láttuk
a békét szárnyas rakéták vigyázzák
s a vértől másnapos madár
anyjához készült betonországba
szárnyunk ha volt
zuhanásra alkalmas köztulajdon
tévesen vezérelt rakéták
becsapódtunk
bennünket riogattak
túlvezgő madárijesztők
tébolyult riasztóberendezések
semmibe elszálló úrhajók
míg hősiességünket nyalogattuk
de nyálunkban vírusok tenyésztek
lettünk gyógyíthatatlanok
mert mindenkivel csókolóztunk
s hajnali köpésünk csattant a betonon
mint a makarenkói pofon

örlődtünk lassan felörlő malomban
takarmánynak épp jó a csontliszt
díszlett a hentesüzlet kirakatában
zsírunkból készített szobra
az igazságtalannak
szokatlan keresztek horgára akadva
még jó ha az elmúlásban hihettünk
láttuk a lehullott lombot
pedig nyár volt nagyszerű nyár
felhólyagzott tőle a bőrünk

láttuk a jóváhagyott látványokat
színes tévén a forradalmakat
egyenes adásban nézegettük
aztán megnézhattuk magunkat
szezonzéki kirakatok
mindkét oldalán
a technika évszázadának vége felé

szólt lézer-lemezről
hangja a halott madárnak sztereóban
mégis monóban sikoltoztunk
akár a hisztériások
lám közönségünket megkerestük
mert voltunk igen szorgalmatosak

nemzettünk nemes pavilonokat
ahol jókat lehet zabálni
de mégsem voltunk közönségesek
nem mertünk káromkodni se
ám voltunk termékeny talaj
verssé növesztettük a trágyát
lettünk illatos kerti virággá
konyhakertedben XX. század
szedtünk görcsoldót
fesztelen távvezetékek között
köszönjük megvoltunk szépen

a mosolyra mi sokat adtunk
minden hülye vigyorról adtunk
szabályos átvételi elismervényt
ha akartatok visszajelentést
ez itt a beteljesülések ideje
történik a mindenkori történelem
hogy aztán majd letagadjuk ezt is
elvégre szerettük mi egymást
csak gyorsan kopott a cipőtalp
mondják a meg nem kérdezettek
a haemopoesis az igazi költészet
de hiába írjuk vérrel a verset
hamar megalvad úgyis
beszennyezi talpát a cipőnek

láttuk ketrecünk rácsain át
az erősebb kutyát sokasodni
fényeskedett nekünk
naphosszat vaksi villanykörte
s ha sétálni vittek
ki a napra
megbámultuk a világ legszebb
téglából épített falait
mert értünk épült itt minden
s ki próbálkozna rombolással
annak szíve elnehezül
leroskad az bekötött szemmel
leomlik a szürke betonra
kasztrált katedrálisok tornya
a négy égtáj
kivégzőnégyszögében

értünk voltak a szabályzatok
a hivatalok hivatalnokok

felkent papok bukott lovagok
adószedők s más lovasok
kik szőrén ülték meg
az apokalipszist
értünk voltak a törvénykönyvek
a tudós borbélyok
borotvakéssel fémlavórral
jöttek helyettük nullásgépek
haj hullott
hullott a haj a madártejbe

értünk voltak
a bábszínházi madarak
bírák perek hőemberek
mutattak szigorból példát
értünk voltak a példatárak
érettünk volt a villanyáram
szögesdrótjában a kerítésnek
őrzőink villanyborotvával
tették a képüket simává
s ha borostás maradt valaki
még juthatott halántékára csók
elektromos

voltunk hívei rendületlenül
aminek éppen kellett
túlfejlett reklám-anyamellek
igéztek minket
sűrített tejjel
sej be nagyra nőttünk
nagyra neked nőttünk
anyácskánk XX. század
hőstettünk számos
micsoda kurucok lettünk
minket nem lehet megfizetni
lettünk micsoda kurucok
nézzük a röntgenfelvételen
csontos kalabérunk
dali pár pisztolyunk
a hadtörténeti múzeum
látogatói nézik
lesz belőlünk is múzeum
le musée du rat
ha rágunk a betonba alagutat
hatalmas képernyőre vetítve
nézzük a semmit
itt most cigarettaszünet van
most itt cigarettaszünet van
semmi ok aggodalomra
semmi ok aggodalomra
semmi ok aggodalomra

reductio ad absurdum

Samuel Beckettnek

ömlik a kukába a szemét
a szemetesvödör kiürül
teszek az aljára
régi elsárgult újságpapírt
újságban megjelent versemet
magam is kiürültem immár
ifjonti hevület helyett
elfog olykor az undor
la nausée
ahogy a francia mondja

zarándokolhatnék naponta
a szemétdombokhoz
mert szépek
és szükségszerűek
akár a metaforák
s mert szép szemétdombon
versemet leokádni jó
oda kerül a többi vers is
ó verset írni az szép
és felesleges

aztán nem muszáj élni se
csak háyni háyni háyni
háyni
hány hányás a világ
te bolond
hány hánytálat
hánytál tele te

hány vödört hány kukát
ki az undorral szeretkeztél
kukádból hová kerültél
ki a mocsokban elmerültél
kerültél rímhívó bitó alá
nausea – mondod talán
latinos műveltséggel
s ha felkötnének
örülnél annak is
legalább utoljára
nem kéne maszturbálnod
és foltos alsóneműben
elásnak végre a szemétdombon